# ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 2ας Απριλίου 1993 *

Στην υπόθεση T-12/93 R,

**Comité central d'entreprise de la société anonyme Vittel,** οργάνωση εκπροσωπήσεως του προσωπικού διεπομένη από το βιβλίο IV του γαλλικού κώδικα εργασίας, και

**Comité d'établissement de Pierval,** οργάνωση εκπροσωπήσεως του προσωπικού διεπομένη από το προαναφερθέν νομοθέτημα,

με έδρα το Vittel (Γαλλία), εκπροσωπούμενες από τους François Nativi, Hélène Rousseau και Françoise Bienayme-Galaz, δικηγόρους Παρισιού, επικουρούμενους από τον Aloyse May, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον ίδιο δικηγόρο, 31, Grand-rue,

αιτούσες,

κατά

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενης από τον Francisco Enrique González Díaz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Géraud de Bergues, εθνικό εμπειρογνώμονα που τέθηκε στη διάθεση της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής στο πλαίσιο του συστήματος αποσπάσεως εμπειρογνωμόνων των κρατών μελών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Nicola Annecchino, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 1992, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (IV/M.190 — Nestlé κατά Perrier, ΕΕ L 356, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

**Διάταξη**

**Ιστορικό**

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Φεβρουαρίου 1993, η comité central d'entreprise de la société anonyme Vittel, η comité d'établissement de Pierval και το fédération générale agroalimentaire CFDT άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 1992, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου (IV/M.190 — Nestlé κατά Perrier, στο εξής: απόφαση).

2 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Μαρτίου 1993, η comité central d'entreprise de la société anonyme Vittel και η comité d'établissement de Pierval (στο εξής: αιτούσες) υπέβαλαν επίσης, δυνάμει των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ, αίτηση με την οποία ζητούν κυρίως την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως και, επικουρικά, να διατάξει το Πρωτοδικείο την αναστολή της αποφάσεως κατά το μέρος που επιβάλλει τη μεταβίβαση του Pierval, μέχρι πέρατος της κατ' ουσία δίκης.

3 Η Επιτροπή κατέθεσε τις έγγραφες παρατηρήσεις της επί της παρούσας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 17 Μαρτίου 1993. Οι διάδικοι ανέπτυξαν τις προφορικές τους εξηγήσεις στις 23 Μαρτίου 1993.

4 Τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά που έδωσαν λαβή στη διαφορά της οποίας επελήφθη το Πρωτοδικείο, όπως προκύπτουν από τα υπομνήματα που κατέθεσαν οι διάδικοι και τις προφορικές εξηγήσεις που έδωσαν κατά τη συνεδρίαση, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

5 Στις 25 Φεβρουαρίου 1992, η εταιρία Nestlé SA (στο εξής: Nestlé) κοινοποίησε, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 4064/89), στην Επιτροπή δημόσια πρόταση αγοράς των μετοχών της εταιρίας Source Perrier SA (στο εξής: Perrier). Αφού εξέτασε την κοινοποίηση, η Επιτροπή αποφάσισε στις 25 Μαρτίου 1992, κατ' εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 1, περίπτωση γ', του κανονισμού 4064/89, να κινήσει τη διαδικασία, για τον λόγο ότι η κοινοποιηθείσα πράξη συγκεντρώσεως προκαλούσε σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της με την κοινή αγορά.

6 Στις 22 Ιουλίου 1992, ενόψει ιδίως των δεσμεύσεων που ανέλαβε η Nestlé έναντι αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση που κήρυσσε τη συγκέντρωση συμβατή με την κοινή αγορά. Η απόφαση συνοδεύτηκε με όρους και υποχρεώσεις με σκοπό να εξασφαλιστεί ότι η Nestlé θα τηρήσει τις δεσμεύσεις που ανέλαβε. Μεταξύ των όρων αυτών η απόφαση προβλέπει ότι η Nestlé πρέπει να πωλήσει σε ανταγωνιστή που θα εγκρίνει η Επιτροπή, και εντός προθεσμίας που όρισε η ίδια η απόφαση, τα σήματα και τις πηγές Vichy, Thonon, Pierval, Saint-Yorre και ορισμένο αριθμό άλλων τοπικών πηγών, καθώς και τις εγκαταστάσεις εμφιαλώσεως που αντιστοιχούν σ' αυτές τις πηγές.

7 Στις 26 Ιανουαρίου 1993, η Nestlé παρουσίασε στην Επιτροπή έναν αγοραστή, τον όμιλο Castel, που ασκούσε ήδη δραστηριότητα στον τομέα των ποτών. Ο αγοραστής αυτός δήλωσε ότι ενδιαφέρεται να αγοράσει τρεις από τις μεγάλες πηγές που η Nestlé δεσμεύθηκε να πωλήσει (Vichy, Thonon, Saint-Yorre), καθώς και ορισμένες πηγές μικρότερης σημασίας. Όταν έκρινε η Επιτροπή ότι η μεταβίβαση αυτή δεν πληρούσε συνολικά τους όρους της αποφάσεως, οι όμιλοι Nestlé και Castel συνήψαν, στις 18 Φεβρουαρίου 1993, νέα συμφωνία που αφορούσε επίσης, πλην των πηγών που ήδη αναφέρθηκαν, την μεταβίβαση της πηγής Pierval.

8 Στις 3 Μαρτίου 1993, η Επιτροπή δημοσίευσε ανακοινωθέν τύπου, με το οποίο γνωστοποίησε ότι η πρόταση εξαγοράς που υπέβαλε ο όμιλος Castel συνιστούσε αποφασιστικό στοιχείο στην εκπλήρωση του συνόλου των προβλεπομένων όρων και ανήγγειλε ότι θα προβεί στον οριστικό διακανονισμό αυτής της υποθέσεως μόλις αρθούν τα εμπόδια για την πραγματική μεταβίβαση των πηγών, ιδίως όσον αφορά τη μεταβίβαση στον όμιλο Castel των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως του Vichy και του Thonon, που κατέχουν αντίστοιχα το Γαλλικό Δημόσιο και ο δήμος Thonon-les-Bains.

**Σκεπτικό**

9 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 4 της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Πρωτοδικείο μπορεί, εφόσον κρίνει ότι το απαιτούν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.

10 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προβλέπει ότι οι αιτήσεις λήψεως προσωρινών μέτρων που προβλέπουν τα άρθρα 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Τα αιτούμενα μέτρα πρέπει να εμφανίζουν προσωρινό χαρακτήρα υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας (βλ. την πιο πρόσφατη επί του θέματος διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 19ης Φεβρουαρίου 1993, T-7/93 R και T-9/93 R, Langnese-Iglo και Schöller κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-131).

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

11 Οι αιτούσες εκτιμούν ότι συντρέχουν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις που επιτρέπουν κατά νόμο τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων.

12 Καθόσον αφορά το επείγον, οι αιτούσες ισχυρίζονται ότι η μεταβίβαση της εγκαταστάσεως Pierval θα προκαλέσει σ' αυτά σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη, άμεση και βεβαία και ευθέως συνδεομένη με την επίδικη απόφαση. Κατά τις αιτούσες, η μεταβίβαση του ενεργητικού του Pierval πλήττει το συμ-

φέρον των μισθωτών αυτής της εγκαταστάσεως, ειδικότερα, και των μισθωτών της εταιρίας Vittel, γενικά, διότι αποτελεί προσβολή του δικαιώματός τους στη διατήρηση της περιουσίας της επιχειρήσεως, όταν μάλιστα, υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, το οικονομικό αντάλλαγμα της είναι γελοίο. Εξάλλου, οι αιτούσες υπογραμμίζουν ότι, λόγω της μεταβιβάσεως, οι μισθωτοί του Pierval δεν θα είναι πλέον σε θέση να απολαμβάνουν τα σημαντικά κοινωνικά πλεονεκτήματα που τους αναγνωρίζουν είτε οι οικείες ατομικές συμβάσεις είτε η συλλογική σύμβαση που ισχύει εντός της εταιρίας Vittel. Κατά την άποψη των αιτουσών, η βλάβη αυτή εμφανίζεται ανεπανόρθωτη κατά το μέτρο που, αν επέλθει η μεταβίβαση, θα παραγάγει νομικά αποτελέσματα τα οποία θα είναι αδύνατο να ανακληθούν, παρά την ύπαρξη ανασταλτικών ή διαλυτικών όρων. Η βλάβη αυτή, προσθέτουν, προέρχεται άμεσα από την απόφαση της Επιτροπής η οποία επέβαλε, ως όρο της αναγνωρίσεως του συμβατού προς την κοινή αγορά της συγκεντρώσεως μεταξύ Nestlé και Perrier, τη μεταβίβαση διαφόρων πηγών, μεταξύ αυτών δε και της πηγής του Pierval.

13 Όσον αφορά τους πραγματικούς και νομικούς λόγους που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του αιτούμενου μέτρου, οι αιτούσες παραπέμπουν στους ισχυρισμούς και στα επιχειρήματα που αναπτύσσουν στο δικόγραφο της κύριας δίκης, με το οποίο κατηγορούν την Επιτροπή κυρίως ότι:

— παραβίασε τον κανονισμό 4064/89, εφαρμόζοντας το άρθρο 2, παράγραφος 3, σε αγορά που χαρακτηρίζεται ως κατά βάση ολιγοπωλιακή·

— υπέπεσε σε νομική πλάνη διότι στήριξε την απόφασή της όχι στην ανάγκη διατηρήσεως της προϋφισταμένης καταστάσεως ανταγωνισμού, αλλά στην αναζήτηση μέσων της αναπτύξεως του ανταγωνισμού·

— υπερέβη τις εξουσίες της·

— υπέπεσε σε πραγματική πλάνη, εξαρτώντας την έγκριση που έδωσε για την κοινοποιηθείσα πράξη συγκεντρώσεως από προϋποθέσεις που είναι αδύνατον να εκτελεστούν, όπως η μεταβίβαση ορισμένων σημάτων και πηγών, μεταξύ των οποίων του Thonon και του Vichy, που δεν περιλαμβάνονται στο ενεργητικό ούτε της Perrier ούτε της Nestlé· και

— διέπραξε κατάχρηση εξουσίας, διατηρώντας το δικαίωμα να ανακαλέσει την απόφασή της και κηρύσσοντας έτσι ασύμβατη προς την κοινή αγορά τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση, βάσει όρου που δεν επιδέχεται εκτέλεση.

14 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφυγή στην κύρια δίκη είναι προδήλως απαράδεκτη και ότι εν πάση περιπτώσει η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων δεν επιτρέπει ούτε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι υφίστανται περιστάσεις που αποδεικνύουν το επείγον, ούτε να αποδειχθούν οι πραγματικοί και νομικοί λόγοι που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων.

15 Όσον αφορά το προδήλως απαράδεκτο της προσφυγής στην κύρια δίκη, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, κατά το μέτρο που οι αιτούσες δεν θέλησαν να ασκήσουν τα διαδικαστικά δικαιώματα που τους παρέχει ο κανονισμός 4064/89, η προσβαλλομένη απόφαση δεν τις αφορά ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η παρούσα αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Κατά την άποψη της Επιτροπής, το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζεται από τη Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 1992, T-96/92 R, CCE Grandes Sources κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2579), με την οποία κρίθηκε ότι το ζήτημα κατά πόσον οι αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι των εργαζομένων σε μια επιχείρηση που μετέχει σε πράξεις συγκεντρώσεως μπορούν να ασκήσουν ένδικο μέσο για να προστατεύσουν τα νόμιμα συμφέροντά τους απαιτεί εμπεριστατωμένη έρευνα και ότι, κατά συνέπεια, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν μπορεί να καταλήξει στην κρίση ότι είναι προδήλως απαράδεκτη η προσφυγή. Πράγματι, κατά την Επιτροπή, καμία από τις αιτούσες στην παρούσα υπόθεση δεν συγκεντρώνει, αντίθετα από τους αιτούντες στην προαναφερθείσα υπόθεση CCE Grandes Sources κ.λπ. κατά Επιτροπής, την προϋπόθεση, αν όχι ουσιώδη τουλάχιστον απαραίτητη, να έχει συμμετάσχει στη διαδικασία που προβλέπει ο κανονισμός.

16 Όσον αφορά το επείγον, η Επιτροπή εκτιμά ότι οι αιτούσες δεν απέδειξαν την απειλή εις βάρος τους βέβαιης και επικείμενης βλάβης οφειλομένης στην επίδικη απόφαση. Ειδικότερα, η Επιτροπή τονίζει ότι δεν αποδείχθηκε κατά τί η μεταβίβαση του Pierval από τη Nestlé σημαίνει αναγκαστικά εξασθένιση της Vittel, δεδομένου ότι η δυναμικότητα αυτής της επιχειρήσεως πρέπει εφεξής να εκτιμάται στο πλαίσιο του ομίλου Nestlé, στην οποία ανήκει από το 1987. Ο όμιλος όμως αυτός ενδυναμώνεται από τη συγκέντρωση αφού, στην αντίθετη περίπτωση, θα εγκατέλειπε την ιδέα της αγοράς της Perrier. Η Επιτροπή

παρατηρεί, εξάλλου, ότι αν η τιμή εκποιήσεως του Pierval αποδεικνυόταν αντίθετη στους εμπορικούς κανόνες που ισχύουν στη Γαλλία, όπως φαίνεται να υποστηρίζουν οι αιτούσες, τότε αυτές μπορούν να προσφύγουν ενώπιον των αρμοδίων εθνικών δικαστηρίων.

17 Η Επιτροπή θεωρεί, εξάλλου, ότι η μεταβίβαση τμήματος της περιουσίας μιας επιχειρήσεως δεν μπορεί να συνιστά, από μόνη της, βλάβη για τους μισθωτούς παρά μόνον αν συνεπάγεται αναγκαστικά προσβολή ιδιαιτέρου συμφέροντός τους, όπως η απώλεια της θέσεώς τους, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Καθόσον αφορά το επιχείρημα της ζημίας που θα υποστούν ειδικότερα οι μισθωτοί του Pierval λόγω της μεταβιβάσεως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι δεν είναι βέβαιο ότι η μεταβίβαση της επιχειρήσεως συνεπάγεται αναγκαστικά την αμφισβήτηση της συλλογικής συμβάσεως και ότι, σε κάθε περίπτωση, η σύμβαση αυτή συνεχίζει να εφαρμόζεται επί ένα έτος ή μέχρις ενάρξεως της ισχύος της συμβάσεως που θα την αντικαταστήσει, μάλιστα δε, αν δεν συναφθεί καμία σύμβαση εντός έτους από της μεταβιβάσεως της επιχειρήσεως, οι μισθωτοί διατηρούν τα ατομικά πλεονεκτήματα που απέκτησαν κατ' εφαρμογή της συμβάσεως που συνήφθη πριν από τη μεταβίβαση. Επιπλέον, η Επιτροπή τονίζει ότι η διεύθυνση της Vittel, μπορούσε κάλλιστα να καταγγείλει τις συλλογικές συμβάσεις ακόμη και στην περίπτωση που δεν θα πωλούνταν η εγκατάσταση Pierval. Από αυτό προκύπτει, κατά την Επιτροπή, ότι η καταγγελία των συμβάσεων αυτών δεν αποτελεί συνέπεια συμφυή με τη μεταβίβαση του Pierval, επομένως δε η βλάβη για τους μισθωτούς της επιχειρήσεως αυτής δεν είναι ούτε βεβαία ούτε επικείμενη.

18 Η Επιτροπή, καίτοι αμφισβητεί την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της προβαλλομένης ζημίας και της αποφάσεως, ισχυρίζεται ότι, ακόμη και στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο θα έκρινε ότι οι αιτούσες απέδειξαν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον, η στάθμιση των αντιστοίχων συμφερόντων των διαδίκων θα έπρεπε να οδηγήσει στην απόρριψη της αιτήσεως προσωρινών μέτρων, αφού τα μέτρα αυτά δεν θα επηρεάσουν μόνο τα δικά της συμφέροντα, αλλά και τα συμφέροντα του ομίλου Nestlé ή του μέλλοντα αγοραστή της Pierval, που δεν είναι διάδικοι.

19 Όσον αφορά το fumus boni juris, η Επιτροπή εκτιμά ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλουν οι αιτούσες είναι απαράδεκτοι ή, τουλάχιστον, αβάσιμοι. Η καθής αναλύει λεπτομερώς τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα των αιτουσών και τονίζει ότι, ως επί το πλείστον, αυτά βρίσκουν την απάντησή τους

στον κανονισμό 4064/89 ή στην ίδια την απόφαση. Όσον αφορά, ειδικότερα, τον λόγο της πραγματικής πλάνης στην οποία υπέπεσε η Επιτροπή, επειδή ούτε η πηγή Thonon ούτε η πηγή Vichy ανήκουν στη Nestlé, η Επιτροπή αμφισβητεί το έννομο συμφέρον των αιτουσών διότι, αν αποδειχθεί ότι οι τεθέντες όροι είναι αδύνατο να πραγματοποιηθούν, θα κηρυχθεί ασύμβατο το σχέδιο της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως, πράγμα που θα καθιστά άσκοπη την πώληση του Pierval. Η καθής τονίζει, εξάλλου, ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη στην περίπτωση που ο εν λόγω όρος είναι απραγματοποίητος, διότι η πώληση των πηγών αυτών προτάθηκε από τη Nestlé η οποία ποτέ δεν δήλωσε ότι δεν της ανήκουν. Σε κάθε περίπτωση, κατά την Επιτροπή, ο όρος δεν μπορεί πάντως να θεωρηθεί ότι δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί, αφού η Nestlé είναι σε θέση να παραιτηθεί από τα δικαιώματά της εκμεταλλεύσεως, οι δε αρμόδιες αρχές για την παραχώρηση των δικαιωμάτων αυτών έχουν κάθε συμφέρον η εκμετάλλευση των πηγών Thonon και Vichy να γίνει από νέα επιχείρηση, όπως άλλωστε διαπιστώνεται από τις διαπραγματεύσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη μεταξύ των εν λόγω αρχών και του ομίλου Castel.

*Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων*

Α — Επί του προδήλως απαραδέκτου των προσφυγών στην κυρία δίκη

20 Από την πάγια νομολογία προκύπτει ότι «(...) αν προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Δικαστήριο, δικάζον κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, οφείλει να κρίνει αν υπάρχουν εκ πρώτης όψεως ορισμένα στοιχεία βάσει των οποίων να μπορεί να πιθανολογεί το παραδεκτό της προσφυγής» (βλ. την τελευταία επί του θέματος προαναφερθείσα διάταξη CCE Grandes Sources κ.λπ. κατά Επιτροπής).

21 Πρέπει να υπομνηστεί σχετικά ότι τα λοιπά πρόσωπα, πλην των αποδεκτών μιας αποφάσεως, δεν μπορούν να ισχυριστούν ότι η απόφαση τα αφορά, κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ παρά μόνον αν τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών ιδιοτήτων τους ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τα διακρίνει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με τον αποδέκτη (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1986, 75/84, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3021).

22 Όπως τόνισε ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου με την προαναφερθείσα διάταξή της 15ης Δεκεμβρίου 1992, από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την ενεργητική νομιμοποίηση των τρίτων, τόσο σε θέματα ανταγωνισμού και κρατικών ενισχύσεων, όσο και σε θέματα ντάμπινγκ και επιδοτήσεων (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1977, 26/76, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 567, της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, Fediol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2913, και της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391), προκύπτει ότι η ανάγκη προστασίας των νομίμων συμφερόντων μπορεί να αποτελέσει αποφασιστικό κριτήριο όταν πρόκειται να κριθεί αν μια απόφαση αφορά άμεσα και ατομικά, κατά τρόπο ανάλογο με τον αποδέκτη, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, που δικαιούται να υποβάλει παρατηρήσεις στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας.

23 Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να τονιστεί ότι, αντίθετα από τις αντίστοιχες διατάξεις των κανονισμών που διέπουν τις διαδικασίες σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89 παρέχει ρητά στους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων δικαίωμα ακροάσεως, όπως και σε άλλα φυσικά και νομικά πρόσωπα.

24 Είναι μεν αληθές, όπως τόνισε η Επιτροπή, ότι οι αιτούσες δεν ζήτησαν να διατυπώσουν τη γνώμη τους κατά τη διοικητική διαδικασία, πλην όμως δεν αμφισβητείται ότι το ενδεχόμενο της μεταβιβάσεως ορισμένου αριθμού πηγών, μεταξύ των οποίων και της Pierval, αντιμετωπίστηκε σε πολύ προχωρημένη φάση αυτής της διαδικασίας. Εξάλλου, δεν αμφισβητείται ότι οι αιτούσες δεν έλαβαν γνώση αυτού του σχεδίου μεταβιβάσεως παρά μετά την έκδοση της αποφάσεως της 22ας Ιουλίου 1992. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί καταρχήν να προσαφθεί στις αιτούσες ότι δεν ζήτησαν να διατυπώσουν τη γνώμη τους, αφού εκ πρώτης όψεως τίποτα δεν τους επέτρεπε να υποψιαστούν ότι η έγκριση της πράξεως συγκεντρώσεως θα υπέκειτο στην τήρηση ορισμένου αριθμού όρων, μεταξύ των οποίων η μεταβίβαση του Pierval.

25 Υπό τις περιστάσεις αυτές, φαίνεται ότι το ζήτημα κατά πόσον οι αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι των εργαζομένων μιας επιχειρήσεως, της οποίας η μεταβίβαση αποτελεί όρο από τον οποίο εξαρτάται η έγκριση μιας πράξεως συγκεντρώσεως, μπορούν να ασκήσουν μέσο παροχής έννομης προστασίας για να προστατεύσουν τα νόμιμα συμφέροντά τους απαιτεί εμπεριστατωμένη έρευνα.

26 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν μπορεί σ' αυτό το στάδιο να συναγάγει συμπέρασμα περί προδήλως απαραδέκτου του ακυρωτικού της επίδικης αποφάσεως αιτήματος.

Β — Επί του αιτήματος λήψεως προσωρινών μέτρων

27 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η παρούσα αίτηση λήψεως ασφαλιστικών έχει ως κύριο αίτημα την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή επέτρεψε στη Nestlé να αποκτήσει τον έλεγχο της Perrier και, ως επικουρικό, να διατάξει το Πρωτοδικείο την αναστολή της αποφάσεως καθόσον απαιτεί τη μεταβίβαση του Pierval, μέχρι περατώσεως της κατ' ουσίαν δίκης.

28 Πρέπει να τονιστεί προεισαγωγικά, καθόσον αφορά την αίτηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, όπως έκρινε ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου με την προαναφερθείσα διάταξή της 15ης Δεκεμβρίου 1992 η αναστολή αυτή θα σήμαινε αναστολή καθόλη τη διάρκεια της δίκης, της εγκρίσεως της Επιτροπής για την κοινοποιηθείσα πράξη συγκεντρώσεως και, κατά συνέπεια, της ασκήσεως από τη Nestlé των δικαιωμάτων της ψήφου εντός του ομίλου Perrier, πράγμα που θα παρεμπόδιζε σοβαρά τη λειτουργία των επιχειρήσεων του ομίλου.

29 Όσον αφορά το αίτημα λήψεως προσωρινών μέτρων με το οποίο επιδιώκεται να διατάξει το Πρωτοδικείο την αναστολή της αποφάσεως κατά το μέρος που επιβάλλει μεταβίβαση της Pierval, μέχρι πέρατος της κατ' ουσίαν δίκης, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, κατά την ίδια τη δήλωση της Επιτροπής (βλ. το προαναφερθέν ανακοινωθέν τύπου της 3ης Μαρτίου 1993, σημείο 8), η Επιτροπή επιθυμεί να προβεί σε «οριστικό διακανονισμό της υποθέσεως αυτής μόλις αρθούν τα εμπόδια για την πραγματική μεταβίβαση των πηγών, ιδίως για τη μεταβίβαση στον όμιλο Castel των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως του Vichy και του Thonon από το Γαλλικό Δημόσιο και τον δήμο Thonon-les-Bains». Από αυτό προκύπτει ότι η εκτέλεση των όρων που απαιτούνται για την έγκριση της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως εξαρτάται ακόμη από τη στάση του Γαλλικού Δημοσίου και του δήμου Thonon-les-Bains.

30 Ενόψει αυτής της πραγματικής και νομικής καταστάσεως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων οφείλει να σταθμίσει όχι μόνο το συμφέρον των αιτουσών, αφενός, και το συμφέρον που έχει η Επιτροπή να αποκαταστήσει πραγματικό ανταγωνισμό, αφετέρου, αλλά επίσης και τα συμφέροντα τρίτων όπως η Nestlé και η Castel, έτσι ώστε να αποφευχθεί, συγχρόνως, η δημιουργία μη ανατρέψιμης καταστάσεως και η επέλευση σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης σε έναν από τους διαδίκους ή σε έναν τρίτο, ή ακόμη για το δημόσιο συμφέρον (βλ. την προαναφερθείσα διάταξη του προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 1992).

31 Πρέπει να παρατηρηθεί συναφώς ότι η μεταβίβαση τμήματος της περιουσίας μιας επιχειρήσεως, ανεξαρτήτως του αν μπορεί να αποτελέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη για τους μισθωτούς της, παράγει κατά κανόνα, όπως αναγνώρισε και η Επιτροπή κατά την ακρόαση, αμετάκλητα νομικά και οικονομικά αποτελέσματα. Είναι μεν βεβαίως αληθές ότι το απλώς αμετάκλητο μιας καταστάσεως δεν επάγεται, από μόνο του, την πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης στις αιτούσες, πλην όμως, υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να λάβει υπόψη του τον αμετάκλητο χαρακτήρα των αποτελεσμάτων που μπορεί να δημιουργήσει η μεταβίβαση του Pierval, αφού μάλιστα φαίνεται ότι η εκτέλεση όλων των όρων από τους οποίους εξήρτησε η απόφαση την έγκριση της πράξεως συγκεντρώσεως εξαρτάται περαιτέρω από τη συμφωνία φορέων που είναι ξένοι προς την παρούσα δίκη, δηλαδή του Γαλλικού Δημοσίου και του δήμου Thonon-les-Bains. Πρέπει πράγματι να αποφευχθεί να εκτελεστεί ο όρος της μεταβιβάσεως του ενεργητικού του Pierval πριν διαπιστωθεί επαρκώς ότι όντως είναι πραγματοποιήσιμοι όλοι οι λοιποί όροι που έθεσε η απόφαση και, κατά συνέπεια, να αποδειχθεί ενδεχομένως εκ των υστέρων άσκοπη η μεταβίβαση αυτή.

32 Το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί, στο παρόν στάδιο, να αντικρουσθεί με το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο οι αιτούσες δεν έχουν έννομο συμφέρον να ασκήσουν την προσφυγή, καθόσον η τυχόν διαπίστωση ότι θα ήταν αδύνατο να πραγματοποιηθούν οι εν λόγω όροι θα είχε ως συνέπεια να κριθεί αβάσιμη η πράξη συγκεντρώσεως και, επομένως, θα καθιστούσε άσκοπη την πώληση του Pierval. Πράγματι, το επιχείρημα αυτό προϋποθέτει ότι σε καμία περίπτωση δεν θα επέλθει η μεταβίβαση της Pierval πριν από τη διαπίστωση αυτή. Αλλά, από την απόφαση δεν μπορεί να συναχθεί ότι η εκποίηση στοιχείων του ενεργητικού, και εν πάση περιπτώσει η μεταβίβαση του Pierval, μπορεί να επέλθει μόνον όταν πληρωθούν όλοι οι τεθέντες όροι. Στην πραγματικότητα, η απόφαση περιορίζεται στη δήλωση (σημείο 136): «Nestlé agrees to sell the assets concerned by (...) Nestlé shall be deemed to have complied with this obligation

if, by (...), it has entered into a binding contract for the sale of the divestiture assets to a puchaser approved by the Commission, provided that such sale is completed within a time limit agreed to by the Commission.» [«Η Nestlé συμφωνεί να πωλήσει τα στοιχεία ενεργητικού μέχρι (...). Θα θεωρηθεί ότι η Nestlé έχει εκπληρώσει την εν λόγω υποχρέωση εάν, μέχρι (...) έχει υπογράψει δεσμευτικό συμβόλαιο για την πώληση των στοιχείων ενεργητικού προς έναν αγοραστή που έχει εγκριθεί από την Επιτροπή, εφόσον η πώληση αυτή ολοκληρωθεί εντός της προθεσμίας που χορηγήθηκε από την Επιτροπή.»]

33 Υπό τις περιστάσεις αυτές και προκειμένου να αποφευχθεί η δημιουργία μη ανατρέψιμης καταστάσεως για τους διαδίκους ή για τους τρίτους ενδιαφερομένους, παρίσταται δικαιολογημένο, ως προσωρινό μέτρο, να διαταχθεί η Επιτροπή να πληροφορήσει το Πρωτοδικείο, μόλις έχει στην κατοχή της τα σχετικά στοιχεία, ότι έχουν πληρωθεί όλοι οι όροι για τη μεταβίβαση του ενεργητικού που προβλέπεται στην απόφαση, ειδικότερα δε ότι έχουν αρθεί τα εμπόδια για τη μεταβίβαση των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως του Vichy και του Thonon. Πρέπει, εξάλλου, ως μέτρο συντηρητικό, να διαταχθεί η αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως, καθόσον εξαρτά την κήρυξη του συμβατού της κοινοποιηθείσας πράξεως συγκεντρώσεως από την τήρηση του όρου της μεταβιβάσεως του Pierval, μέχρις ότου μπορέσει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων να αποφανθεί υπό το φως των πληροφοριών που θα του παράσχει η Επιτροπή.

Για τους λόγους αυτούς,

## Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

**1) Η Επιτροπή θα πληροφορήσει το Πρωτοδικείο, μόλις έχει στην κατοχή της τα σχετικά στοιχεία, ότι πληρούνται όλοι οι όροι για την πώληση του ενεργητικού που προβλέπονται στην απόφασή της της 22ας Ιουλίου 1992, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (IV/M.190 — Nestlé κατά Perrier), ειδικότερα δε ότι έχουν αρθεί τα εμπόδια για τη μεταβίβαση των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως του Vichy και του Thonon.**

**2) Αναστέλλεται η εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον διατάσσει τη μεταβίβαση του Pierval, μέχρις ότου αποφανθεί ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων, υπό το φως των πληροφοριών που θα του διαβιβάσει η Επιτροπή κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 του παρόντος διατακτικού, επί της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως.**

Λουξεμβούργο, 2 Απριλίου 1993.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça